

● OB PREGLEDNI RAZSTAVI SLUŠATELJEV ALU,
KI JE BILA V MESTNI GALERIJ

V znamenju jubileja

Razstavo so prenesli v Beograd in jo odpro v ponedeljek v kulturnem domu študentskega mesta'

Ze kar tradicionalna predstavitev izbranih slikarskih, grafičnih in kiparskih stvaritev, slušateljev ljubljanske akademije za likovno umetnost je imela letos še posebno svečano obeležje: praznovanje tridesetletnice obstoja tega zavoda. Ob tej priložnosti je izšel tudi izjemno obsežen in slikovno bogat katalog, ki vsebuje vrsto nazorno in tehtno napisanih člankov o nastanku in rasti ljubljanske akademije, o strukturi dela na akademiji in njenih bodočih nalogah; poleg teh člankov, ki so vsi izpod peres strokovnega in pedagoškega osebja zavoda, imajo posebno vrednost sezname pedagoškega, nepedagoškega kadra in seznam vseh študentov, ki so obiskovali akademijo od 1945 do danes.

Prav v zvezi s to obletnico smo pričakovali še posebno tehten in kvaliteten izbor likovnih stvaritev, zlasti še, ker med razstavljavci prednjačijo slušatelji slikarske, kiparske, grafične in restavratorske specialke, torej v glavnem že skoraj formirane umetniške osebnosti.

Prvi vtis, ki ga je dobil obiskovalec razstave je, da so študentje dandanes mnogo manj vezani na delo in osebnost svojih profesorjev, bolj se v njihovih delih odražajo neke splošne umetnostne doktrine, vplivi smeri, ki prevladujejo v širšem likovnem prostoru. Temu je prav gotovo vzrok močno posodobljen, svobodnejši, v okvire splošnega socialističnega izobraževanja usmerjen študij. Istočasno pa lahko z zadovoljstvom ugotavljamo, da je pojav nove figuracije spet vzbudil večji interes za poglobljen študij temeljnih likovnih osnov, kot so risanje in modeliranje po naravi, kar je bilo dozdej dostikrat vzeto le kot nujno zlo. O nazornosti tovrstnega študija na ljubljanski akademiji nas pouči vrsta razstavljenih risb, eksaktnih študij človeškega telesa in predmetov v prostorskem kontekstu.

Slikarji, izmed katerih so nekateri že večkrat samostojno in skupinsko razstavljali, nas prav presenečajo s svojim solidnim likovnim znanjem in nadarjenostjo. Matjaž Schmidt je pokazal svojo inačico nove figurlike; v teh drobcih izolirane in slikarsko monumentalizirane vsakdanje realnosti se poudarjena risba posrečeno ujema z ubrano barvno gmoto. Podobno ustvarja Branko Suhy, ki gradi svoj svet – največkrat skupek športnih rekvizitov – z poenostavljenimi in le na dve tri barve omejenimi, dokaj pastozno nanešenimi barvnimi ploskvami. Marija Rus se predstavlja z barvno kultiviranimi pejzaži in sliko dimnika z vratci, ki je v bistvu na dediščini abstraktnega slikarstva zgrajen hiperrealizem. Podobno ustvarjata Miha Vipotnik in Simon Mlakar, ki gradita predmete in prostor s pomočjo ploskovitih, z mehko, senzibilno linijo, omejujočih oblikovnih sestavov. Živka Marušiča odlikuje novoekspresionistično slikarsko iskanje; njegov otroški portret se zdi, kot da je gledan skozi posebno optiko, ki gotove dele podaja kristalno jasne, druge zabrisane, barvno močno ekspresivne. Darko Slavec je vsekakor eden od bolj nadarjenih hiperrealistov; v svojih slikah podaja „tihožitja“ sodobne civilizacije: zmečkane kante, papirne odpadke, pa tudi „klasični“ kruh, sadje in povrtnino. Ima izreden posluš in kultiviran občutek za detajle. Jože Testen se v svojih slikah močno približuje magičnem realizmu Metke Krašovec; pridih romantike se čuti v slikah Irene Špendel. Med slikarji bi omenil le še zanimiv poskus slikanja portreta na steklene plošče Jožeta Vrščaja, odlično zastavljen in izpeljan ženski akt Marije Stupice, ter poskus ambientalnega slikanja Davida B. Kusika. Med grafičnimi stvaritvami, ki jih lahko vidimo na razstavi, so najboljše litografije, že kar lepo uveljavljenega Rudija Španzla; dosti ne zaostajajo odlične jedkanice Marjana Kravosa, ki prikazujejo svojstven in grozljiv svet nenavadnih predmetov in grafike Ignaca Kofola, ki nam podaja v rahlo simboliko ovite prizore s ceste. Tudi Janez Matelič se razvija v odličnega grafika; v njegovih seriografijah je mnogo romantičnega občutja, obogatenege z novimi elementi; škoda, da se včasih preveč približa grafikam Jožeta Špacala.

Med kiparskimi deli je študija ženskega akta Jakova Brdarja vsekakor vredna omembe; plastika je nabita z življenjsko silo. Z rezi in vdrtinami razbrzdana površina daje delu izredno ekspresivno moč. Še bolj ekspresivno deluje doprsna portretna študija Zlatka Rudolfa: tudi že tako grozljiv, spačen človeški obraz, razgiba še vgravirana ekspresivna risba. Izredno nadarjeni sta vsekakor Dubravka Sambolec s svojimi polihromiranimi plastikami in Mirjam Zupančič s svojstveno modeliranimi figurami otrok; tudi Mojca Smerdu s svojimi žanrskimi plastikami, ženskimi figurami v najrazličnejših situacijah že takoj na začetku svoje ustvarjalne poti ponuja neke, povsem nove, oblikovne rešitve.

Na razstavi je bilo prikazano tudi delo na restavratorski specialki in sicer metode dela z vso ustrežno dokumentacijo in same umetnine, ki so bile restavrirane.